

Vzpon na Vrbanove špice (2299m – 2408m), Begunjski vrh (2461m), Cmir (2392m) in Rjavino (2532m)

26.7.2008 smo se zgodaj zjutraj zbrali na avtobusni postaji. Nekateri še malo zaspani, nekateri nasmejani, vsi pa v pričakovanju čudovitega dne, ki nas je čakal. Avtobus nas je popeljal mimo Ljubljane, Jesenic, Mojstrane in vse do Zgornje Radovne v dolino Kot, kjer se cesta konča in začneja pešpot. Še zadnje priprave pred začetkom večurne hoje: požirek tekočine, manjši prigrizek, nahrbtnik na rame in palice v roke, pa gremo. Kolona planincev se je vila mimo dreves, ki so postajala vse bolj redka in manjša. Po eni uri hoje smo prišli do potočka s pitno vodo. Prva priložnost, da se malo osvežimo, spočijemo in natočimo vodo v naše plastenke. Ponovno nahrbtnik na rame in gremo naprej. Gozdna meja je bila že zdavnaj za nami, ko smo se že spraševali: »Ali ne bi bilo dobro kaj pojesti?« »Seveda, pri Debeli skali, tam zgoraj« se je glasil odgovor Toneta. »Aha, tam zgoraj?! No ja, še malo pa smo tam, pri Debeli skali.« Tam pa nas je čakalo prvo presenečenje. Toliko kozorogov tako blizu nas še nisem videl. Cele družine so bile na kupu. Glej ga tu, tam je še eden, pa tam tudi! Prav nič se nas ne bojijo. Bili so tako rekoč na dosegu rok. Ješ malico in opazuješ kozorože, res idilično. Toda kaj, ko moramo iti naprej do Vrbanovih špic. Sedaj gre zares! Gora, ki smo jo do sedaj od spodaj samo opazovali, je čakala na nas, da jo osvojimo. Nadeli smo si čelade, zložili palice in se previdno spoprijeli z Vrbanovimi špicami. Previdnost ni bila odveč, saj je bila pot zelo težavna, v pomoč pa so nam bili klini in jeklenice. Malo navzgor, malo navzdol, pa spet navzgor, ... Kateri klin naj primem, kam naj premaknem nogo, je tu dovolj varno? Pasti ne smem, bodi previden! Končno Spodnja Vrbanova špica visoka 2299m. Sedaj pa samo še dol do Staničevega doma. Ne, ne, tam je še ena špica! Še višja, 2408m visoka! Pot se mi zdi še težja, še bolj strma. Spet po klinih in z jeklenico v roki navzgor, navzgor do vrha. To so res prave špice! Ne pustijo te, da bi malo pogled usmeril po okoliških hribih, morda v nebo, kjer so se v daljavi že zbirali oblaki. Po napornem plezanju smo le priplezali do vrha. Zadovoljstvo je bilo veliko, saj pot res ni bila lahka, mi pa smo vsi priplezali na vrh. Pogled na sosednje vrhove je bil čudovit, še posebej na severno triglavsko steno in sam Triglav. Videti je bilo, da je na Triglavu kar nekaj planincev. Časa za radost in počitek ni bilo veliko, saj smo bili v časovnem zaostanku in tudi nebo se je vse bolj temnilo. Nekje v daljavi so že padale prve dežne kaplje. Počasi smo se spustili do Staničevega doma. V domu je bilo že veliko planincev. Vsi dobre volje, nasmejani, kot se za prave planince spodobi. Po manjšem oddihu in prigrizku smo se nekateri odločili, da gremo še na Begunjski vrh in Cmir. Vzpon na Begunjski vrh, visok 2461m, je potekal bolj umirjeno. Vreme na vrhu sicer ni bilo najbolj prijazno, pogled okoli

nas pa nam je dal vedeti, da moramo pohiteti, sicer nas bo ujela nevihta. Odpravili smo se še na Cmir, visok 2393m. Med hojo smo na drugi strani poti lahko opazovali Vrbanove špice, za njimi pa mogočno Rjavino, ki smo jo nameravali osvojiti naslednji dan. Po prihodu na vrh Cmira ni bilo veliko časa za oddih, saj je bila ura že pozna, vreme pa je ves čas opozarjalo, da lahko vsak čas začne deževati. Odpravili smo se nazaj proti Staničevemu domu. Vso pot smo imeli srečo z vremenom, saj je takoj po prihodu v kočjo začelo deževati. Zato je bilo vzdušje v koči toliko bolj prijetno, sproščeno in veselo. Posedli smo se okoli miz in veselo kramljali ob kozarčku piva. Tudi kakšna jota s klobaso je prav dobro dela. Ob tako prijetnem kramljanju in utrujenosti od celodnevne hoje, mi je v spomin prišel večer ob Krnskih jezerih izpred enega leta. Kako je bilo veselo! Jaz sem vlekel meh, kočja pa je pela in plesala. »Ali imate kakšno harmoniko«? sem vprašal oskrbnico Staničevega doma. »Žal ne«, je odgovorila. »No ja, saj nas jutri čaka vzpon na Rjavino in dobro bi se bilo spočiti in naspati«! sem se tolažil. Globoka tema je ovila kočjo, ko smo se počasi odpravili spat. Misli so nam begale zdaj sem, zdaj tja. Zdaj na prehojeno pot, zdaj na jutrišnji dan. Počasi pa so tudi te ugasnile v spanec.

Naslednji dan smo se zbudili v deževno jutro. Vsi smo upali, da se bo vreme poboljšalo in da se bomo lahko odpravili na Rjavino, 2532m visoko goro. Skozi okna smo opazovali, kaj se dogaja z vremenom. Novice s Kredarice niso bile vzpodbudne in tako so vodniki sprejeli odločitev, da se vrnemo v dolino. Pot na Rjavino bi bila prenevarna. Počasi smo se odpravili do vznožja doline Krma, kjer nas je čakal avtobus. Pot v dolino je bila umirjena, tudi vreme se je iz uro v uro izboljševalo. V dolini je že sijalo sonce, v avtobusu pa nas je čakala hladna piva. Prijetno utrujeni od hoje smo posedli po klopcah, si oddahnili in se osvežili s hmeljevim sokom. Bili smo zadovoljni, da smo vsi prišli v dolino, hkrati pa z majhnim grenkim priokusom, saj je Rjavina ostala neosvojena. Posedli smo se v avtobus in se odpeljali do Kovinarske kočje, kjer smo pobrali žige in se še malo osvežili. Sledila je pot proti domu. Mimogrede smo na Gorenjskem potešili lakoto v eni izmed znanih gostiln. V poznih popoldanskih urah nas je avtobus pripeljal v Kočevje. Razšli smo se z željo, da se še kdaj snidemo na kakšnem planinskem pohodu. Prvi se je nakazoval že kar kmalu. To so Dolomiti. O tem pa morda kdaj drugič.

Lep planinski pozdrav. Sašo

Kočevje, 6.8.2008